

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **V. B.**, narozen X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Markem Pourem
sídlem Bartošova 1729/9, 750 02 Přerov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2021, č. j. X,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 29. 1. 2021, č. j. X **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Marka Poura, sídlem Bartošova 9, 750 02 Přerov.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí o pokutě za přestupek spočívající ve strpění umístění reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu bez povolení silničního správního úřadu.
2. Městský úřad Lipník nad Bečvou v působnosti silničního správního úřadu uložil žalobci rozhodnutím ze dne 18. 5. 2020, č. j. X za spáchání uvedeného přestupku podle § 42a odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

6 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, pokutu 5 000 Kč. Žalovaný ve výroku označeným rozhodnutím částečně rozhodnutí městského úřadu změnil. Jednak doplnil do popisu skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí některé chybějící údaje (místo a čas spáchání přestupku a formu zavinění), a to tak, že po úpravě tento zní: „*se jako fyzická osoba dopustil z nedbalosti přestupku ve smyslu ust. § 42a odst. 6 zákona o pozemních komunikacích tím, že jako vlastník nemovitosti parc. č. X v k. ú. X v silničním ochranném pásmu silnice I/47 na své nemovitosti strpěl v období od 8. 9. 2017 do doby zahájení tohoto řízení dne 29. 11. 2019 umístění reklamního zařízení bez povolení silničního správního úřadu, neboť dostatečně nekonal k nápravě tohoto protiprávního stavu*“, a dále doplnil do výroku odkaz na § 42a odst. 7 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, podle něhož byla uložena pokuta, a změnil odkaz z § 42a odst. 6 písm. a) na § 42a odst. 6 zákona o pozemních komunikacích.

3. Do odůvodnění rozhodnutí městského úřadu pak doplnil žalovaný tyto dvě pasáže: „*V rámci řízení bylo prokazatelně Městským úřadem Lipník nad Bečvou zjištěno, že pro reklamní zařízení nebylo vydáno povolení silničního správního úřadu dle zákona č. 13/1997 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti zákona č. 196/2012 Sb., jak jej požaduje čl. II bodu 3 zákona č. 196/2012 Sb., přičemž čl. II bodu 2 zákona č. 196/2012 Sb. omezil další možný provoz reklamního zařízení bez výše uvedeného povolení silničního správního úřadu na nejdéle 5 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Zákon č. 196/2012 Sb. pak v souladu s ustanovením jeho čl. IV nabytí účinnosti prvním dnem třetího kalendářního měsíce následujícího po dni jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení čl. I bodů 4, 5, 59 a 60, která nabyla účinnosti dnem jeho vyhlášení. V rozsahu předmětných ustanovení tedy nabytí účinnosti dne 1. 9. 2012. Po uplynutí 5 let ode dne nabytí účinnosti, tj. 1. 9. 2017, měl vlastník reklamního zařízení v souladu s čl. II bodu 3 zákona č. 196/2012 Sb. povinnost reklamní zařízení bez zbytečného odkladu, nejpozději do 5 pracovních dnů, odstranit. Minimálně od této doby, tj. od 8. 9. 2017, se proto s ohledem na absenci povolení silničního správního úřadu jednalo o nepovolené reklamní zařízení, které mělo být odstraněno, čehož si obviněný měl být také vědom. Do doby turzeného zaslání žádosti o odstranění reklamního zařízení a výpovědi nájmu ze dne 28. 5. 2019 obviněný bez dalšího toleroval umístění daného reklamního zařízení, aniž by jakkoliv konal k nápravě tohoto stavu, což vyplývá i z této jím předložené písemnosti. Ve vztahu k dané písemnosti ze dne 28. 5. 2019, jakožto jediného obviněným předloženého důkazu o jeho snaze napravit protiprávní stav, pak není možné zjistit, zda byla vlastníkovu reklamního zařízení vůbec doručena, jak zkonstatoval i Městský úřad Lipník nad Bečvou. Obviněný proto strpěl minimálně v období od 8. 9. 2017 do doby zahájení předmětného přestupkového řízení, které bylo v souladu s ust. § 46 odst. 1 správního řádu zahájeno dne 29. 11. 2019, umístění reklamního zařízení bez povolení silničního správního úřadu, jelikož toleroval umístění tohoto reklamního zařízení, kdy nebylo prokázáno, že dostatečně konal k nápravě tohoto protiprávního stavu.*“

„*Podle ust. § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, postačí zavinění z nedbalosti. Zákon o pozemních komunikacích pro skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 42a odst. 6 nestanovuje požadavek úmyslného zavinění, v daném případě tedy postačuje zavinění z nedbalosti. Podle ust. § 15 odst. 3 písm. a) a b) zákona o pozemních komunikacích je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (tj. vědomá nedbalost), nebo nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (tj. nevědomá nedbalost). V daném případě se obviněný dopustil přestupku prokazatelně alespoň v nevědomé nedbalosti dle ust. § 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

za přestupky, kdy, jak je již výše i Městským úřadem Lipník nad Bečvou uvedeno, měl o požadavcích stanovených právní úpravou zákona o pozemních komunikacích vědět, přičemž neznalost zákona neomlouvá.“

4. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

B. Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce požadoval, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil. Žalobní body soud shrnuje takto:

- a) umístění reklamního zařízení na svém pozemku žalobce nestrpěl. Zařízení bylo na jeho pozemku umístěno již v roce 2005 na základě smlouvy o pronájmu ze dne 18. 7. 2005, tj. 7 let před přijetím novely zákona o pozemních komunikacích z roku 2012, a s jeho umístěním vyslovil souhlas Obecní úřad v Oseku nad Bečvou ve spolupráci s Městským úřadem v Lipníku nad Bečvou. Bylo tedy na pozemku žalobce umístěno v souladu s tehdy platnými právními předpisy. Novelou zákona o pozemních komunikacích č. 196/2012 Sb. sledoval zákonodárce cíl zamezit umísťování nových reklamních zařízení bez patřičných souhlasů, nikoli vyvolat živelné odstraňování reklam vlastníky pozemků tam, kde je po účinnosti zákona nechali jejich skuteční vlastníci nelegálně stát. Povinnost odstraňovat reklamní panely byla uložena jen silničním správním úřadům (ty jsou dle § 31 odst. 9 zákona povinny vyzvat vlastníka, zakrýt panel, odstranit jej, zlikvidovat a náklady majiteli přeučtovat), vlastníky nemovitostí zákonodárce v tomto ohledu nevybavil žádnými pravomocemi. Údajné přestupkové jednání žalobce tak zapříčinily svou nečinností správní orgány;
- b) je-li žalobci kladeno za vinu, že v období od září 2017 do zahájení řízení o přestupku nezajistil zákonný stav, nelze souhlasit se závěrem správních orgánů, že jedinou možností jeho vyvinění bylo odstranit toto zařízení (po marné výzvě vlastníkovu zařízení) svépomocí. Takovým jednáním by se totiž žalobce dopustil trestného činu poškození cizí věci. Žalobce o odstranění reklamního zařízení aktivně usiloval - dne 28. 5. 2019 písemně vyzval jeho vlastníka k odstranění, vypověděl nájemní smlouvu a poté opakovaně žádal vlastníka o odstranění telefonicky. Nic víc legálně dělat nemohl. Správní orgány ostatně neuvedly, jakým konkrétním jednáním naplnil žalobce skutkovou podstatu přestupku, tedy co měl učinit a neučinil;
- c) v období let 2005 až 2017 došlo k 26 novelizacím zákona o pozemních komunikacích, a tudíž není zřejmé, jak může běžný občan takový rozsah změn sledovat;
- d) předpokladem spáchání přestupku podle § 42a odst. 6 zákona o pozemních komunikacích je u fyzické osoby zavinění ve formě úmyslu, ten však prokázán nebyl;
- e) výpočet časového vymezení spáchání přestupku nemá oporu v zákoně a není napadeným rozhodnutím jakkoliv zdůvodněno. Žalobce se o umístění reklamního zařízení na svém pozemku v rozporu se zákonem dozvěděl až z dopisu žalovaného v květnu 2019 a na tuto výzvu reagoval bez zbytečného odkladu vypovědí nájemního vztahu a žádostí o odstranění reklamního zařízení ze dne 28. 5. 2019. Následujících šest měsíců nemohl jako vlastník pozemku nic činit z důvodu běžící výpovědní doby;
- f) žalovaný doplnil a upravil původně nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu I. stupně v částech, které jsou obligatorní součástí a elementární podmínkou pro vlastní legálnost a prezkoumatelnost rozhodnutí, což § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu

umožňuje pouze v případě, že je s takovým postupem odvolatel předem seznámen a má možnost se k úpravám před vydáním rozhodnutí vyjádřit, k čemuž nedošlo;

- g) v řízení došlo k procesní vadě spočívající v porušení nestrannosti zapojením úřední osoby Mgr. F. P. do řízení v obou stupních. Oznámení o přestupku ze dne 25. 10. 2019 bylo odesláno Mgr. P. jako zástupcem vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství žalovaného, během následného řízení o přestupku se správní orgán I. stupně obrátil na žalovaného s žádostí o metodickou výpomoc, jež byla poskytnuta dne 4. 3. 2020 opět Mgr. P. a spočívala ve dvou odstavcích zcela konkrétních pokynů, jak má v dané konkrétní otevřené správní orgán I. stupně postupovat. Ten pak zcela v souladu s poskytnutým metodickým pokynem rozhodl. O odvolání pak rozhodoval opět Mgr. P..
6. Žalovaný navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou. Zdůraznil, že zřízení reklamního zařízení v souladu s tehdy platnou právní úpravou nezavazuje vlastníka zařízení ani vlastníka nemovitosti, na níž je reklamní zařízení umístěno, povinnosti dodržovat pozdější právní úpravu. Součástí spisu není povolení silničního správního úřadu ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích, a to ani povolení vydané před novelou č. 196/2012 Sb. Jeho absence je důvodem pro odstranění reklamního zařízení, přičemž neznalost zákona neomlouvá. Za takové povolení není možno považovat povolení stavebního úřadu. Vlastník nemovitosti by měl dle žalovaného vědět, zda je umístění reklamního zařízení na jeho pozemku povoleno a neměl by tolerovat protiprávní stav. Žalobce počal konat kroky k odstranění reklamního zařízení až na základě písemnosti krajského úřadu, přičemž nebylo ani prokázáno, že byla výpověď nájemní smlouvy vlastníku reklamního zařízení doručena. Bylo na žalobci, jakým způsobem zajistí, aby bylo reklamního zařízení na jeho nemovitosti provozováno v souladu se zákonem (mohl např. zajistit, aby bylo zařízení provozováno na základě zákonného povolení silničního správního úřadu). Dále žalovaný uvedl, že doplnění výroku a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo provedeno v souladu se zákonem, období spáchání přestupku bylo určeno v souladu s čl. II bodem 2 a 3 zákona č. 196/2012 Sb. a ke spáchání přestupku podle § 42a odst. 6 zákona o pozemních komunikacích postačuje zavinění ve formě nedbalosti, přičemž minimálně nevědomou nedbalost lze shledat v tom, že měl žalobce o požadavcích stanovených zákonem o pozemních komunikacích vědět.
7. K námitce vůči působení Mgr. P. v přestupkovém řízení žalovaný uvedl, že oznámení o přestupku ze dne 25. 10. 2019 zpracoval Ing. L. P. jako oprávněná úřední osoba pro vyřízení a Mgr. P. tuto písemnost pouze podepsal jako oprávněná úřední osoba pro podepisování. Stejně tak následně poskytnutá metodická výpomoc byla zpracována Ing. P., zatímco Mgr. P. jen podepsána. Metodika není právně závazným pokynem, není rozhodnutím podle správního řádu a podřízený správní orgán není povinen řídit se v ní vysloveným právním názorem. Oprávněnou úřední osobou pro vyřízení odvolání byla Mgr. M. L. a Mgr. P. byl opět jen oprávněnou úřední osobou pro podepisování. Na popsaném postupu neshledává žalovaný žádnou nezákonnost ani porušení nestrannosti.

C. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

9. Mezi účastníky je nesporné, že pozemek ve vlastnictví žalobce, parc. č. X v k. ú. X., na kterém bylo umístěno předmětné reklamní zařízení, je součástí silničního ochranného pásma silnice I/47.
10. Zřizování a provozování reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu podléhalo od počátku účinnosti zákona o pozemních komunikacích, tj. od 1. 4. 1997, povolení silničního správního úřadu podle § 31 zákona o pozemních komunikacích. Možnost sankcionovat vlastníka pozemku za to, že se na jeho pozemku v silničním ochranném pásmu nachází silničním správním úřadem nepovolené reklamní zařízení, však přinesla do zákona o pozemních komunikacích až jeho novela účinná od 1. 7. 2000 (zákon č. 102/2000 Sb.¹), a to ustanovením § 42 odst. 2 písm. c), podle něhož *silniční správní úřad uloží pokutu až do výše 300 000 Kč právnické nebo fyzické osobě, která má na své nemovitosti v silničním ochranném pásmu umístěno reklamní zařízení bez platného povolení (§ 31) a toto zařízení neodstranila ve stanovené lhůtě po obdržení výzvy silničního správního úřadu*. Zákon č. 102/2000 Sb. současně zpřísnil v § 31 zákona o pozemních komunikacích podmínky pro udělování povolení ke zřizování a provozování reklamních zařízení, omezil jeho časovou platnost na 5 let a poskytl silničním správním úřadům nástroj k odstranění nepovolených zařízení v podobě pravomocí upravených v § 31 odst. 6 a 7 zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném od 1. 7. 2000 (vyzvat vlastníka zařízení k jeho odstranění, zakrýt toto zařízení a následně zajistit jeho odstranění a likvidaci na náklady jeho vlastníka, popř. vlastníka nemovitosti, na které bylo umístěno, nepodaří-li se vlastníka zařízení dohledat).
11. Další změnu právní úpravy sankcí spojených s reklamními zařízeními v silničních ochranných pásmech přinesl zákon č. 80/2006 Sb.², jímž došlo s účinností od 1. 1. 2007 v zákoně o pozemních komunikacích k vložení nových § 42a a § 42b, v nichž byly komplexně upraveny zvláště přestupky fyzických osob a správní delikty právnických osob a podnikajících fyzických osob v oblasti zákona o pozemních komunikacích. V § 42a odst. 6 zákona o pozemních komunikacích tak byla s účinností od 1. 1. 2007 (a v nezměněném stavu je v zákoně dosud) zakotvena skutková podstata přestupku, která zní: *„Fyzická osoba se jako vlastník nemovitosti v silničním ochranném pásmu dopustí přestupku tím, že na takové nemovitosti strpí umístění reklamního zařízení bez povolení silničního správního úřadu.“*
12. Další novela zákona o pozemních komunikacích, provedená zákonem č. 196/2012 Sb.³, omezila možnost umísťovat reklamní zařízení viditelná z pozemní komunikace v silničním ochranném pásmu dálnice a silnice I. třídy jen na případy, kdy tato zařízení slouží k označení provozovny, která se nachází v silničním ochranném pásmu ve vzdálenosti do 200 metrů od reklamního zařízení. Kromě výrazného zpřísnění podmínek pro umísťování zařízení do budoucna však zákonodárce rozhodl také o nutnosti odstranit do pěti let ze silničních ochranných pásem dálnic a silnic I. třídy veškerá reklamní zařízení nedisponující povolením vydaným po účinnosti zákona č. 196/2012 Sb., tj. po 1. 9. 2012. Přechodná ustanovení (čl. II.) zní: *„2. Reklamní zařízení, jehož zřízení a provozování na dálnici, silnici I. třídy nebo jejich silničním pomocném pozemku nebo v silničním ochranném pásmu dálnice a silnice I. třídy bylo silničním správním úřadem povoleno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, lze nadále provozovat za splnění podmínek uvedených v povolení do zániku tohoto povolení, nejdéle však 5 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. 3. Vlastník reklamního zařízení uvedeného v bodě 2,*

¹ zákon č. 102/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích

² zákon č. 80/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony

³ zákon č. 196/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony

jestliže mu nebylo vydáno povolení podle zákona č. 13/1997 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, je po ukončení doby, po kterou lze podle bodu 2 reklamní zařízení dále provozovat, povinen reklamní zařízení bez zbytečného odkladu, nejpozději do 5 pracovních dnů, odstranit. Neodstraní-li vlastník reklamní zařízení ve stanovené lhůtě, postupuje se podle § 25 odst. 10 a 11 nebo § 31 odst. 9 až 11 zákona č. 13/1997 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Z uvedených ustanovení se k silničním ochranným pásmům vztahují § 31 odst. 9 až 11 zákona o pozemních komunikacích, podle nichž je silniční správní úřad povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v silničním ochranném pásmu bez povolení, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Tento vlastník je pak povinen neprodleně, nejpozději do 5 pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, reklamní zařízení odstranit a neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Nemůže-li silniční správní úřad vlastníka nepovoleného reklamního zařízení zjistit, zveřejní výzvu k odstranění reklamního zařízení způsobem v místě obvyklým a po marném uplynutí lhůty 10 dnů ode dne zveřejnění výzvy postupuje stejně, jako je popsáno výše, jen s rozdílem, že odstranění a likvidace zařízení bude provedena na náklady vlastníka dotčené nemovitosti.

13. Uvedené pětileté přechodné období uplynulo dne 1. 9. 2017.
14. Tento podrobný historický exkurz (který stručněji shrnul v napadeném rozhodnutí žalovaný) uvedl soud pro posouzení oprávněnosti námitky žalobce, že skutková podstata § 42a odst. 6 zákona o pozemních komunikacích se s ohledem na zákon č. 196/2012 Sb. vztahuje pouze na případy, kdy bylo po účinnosti této novely nově umístěno do silničního ochranného pásma dálnice, resp. silnice I. třídy reklamní zařízení. Žalobce tvrdí, že v době od 8. 9. 2017 na svém pozemku umístění žádného (nového) nepovoleného reklamního zařízení nestrpěl, a tudíž na něj skutková podstata přestupku podle § 42a odst. 6 zákona o pozemních komunikacích nedopadá.
15. Dle názoru krajského soudu se ale žalobce mylí. Argumentace žalobce úmyslem zákonodárce zabránit zákonem č. 196/2012 Sb. jen umístování nových reklamních zařízení bez patřičných povolení je lichá. Povolení silničního správního úřadu, jak vyplývá z výkladu uvedeného výše, byla jako podmínka zřízení a provozování reklamních zařízení v ochranných pásmech silnic již dlouhodobě zakotvena v zákoně o pozemních komunikacích (a to i v roce 2005, kdy byla uzavřena smlouva o nájmu nemovitosti žalobce). Jak bylo vysvětleno výše, cílem zákonodárce, sledovaným zákonem č. 196/2012 Sb., bylo jen zpřísnění podmínek pro udělení povolení silničního správního úřadu a stanovení přechodného režimu pro zařízení sice povolená, avšak nikoli za přísnějších podmínek stanovených zákonem č. 196/2012 Sb.
16. Z uvedeného vyplývá, že i pokud by v posuzovaném případě existovalo k umístění reklamního zařízení na pozemku žalobce „staré“, tj. před 1. 9. 2012 vydané povolení silničního správního úřadu (což však žalobce nikdy nedoložil, neboť vždy argumentoval jen souhlasem stavebního úřadu, nikoli povolením silničního správního úřadu), musel by vlastník předmětného zařízení nejpozději v den následující po dni uplynutí přechodného pětiletého období dle čl. II bodu 2 zákona č. 196/2012 Sb. (počítáno od účinnosti tohoto zákona, tj. od 1. 9. 2022) disponovat povolením silničního správního úřadu vydaným v souladu s podmínkami § 31 zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném od 1. 9. 2012. Takovým povolením však vlastník předmětného reklamního zařízení nesporně

nedisponoval. Pokud pak žalobce, jakožto vlastník pozemku, na svém pozemku i nadále, tj. ode dne následujícího po dni uplynutí přechodného pětiletého období (1. 9. 2017), existenci reklamního zařízení nedisponujícího povolením silničního správního úřadu vydaným dle podmínek § 31 ve znění účinném od 1. 9. 2012, toleroval (strpěl), naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 42a odst. 6 zákona o pozemních komunikacích. V tomto ohledu je tudíž právní argumentace žalobce shrnutá v žalobním bodu a) mylná. V části, v níž žalobce namítá, že jej zákonodárce nevybavil právem odstranit cizí věc, je žalobní bod a) lichý, neboť žalovaný žalobci nevytkl, že předmětné zařízení neodstranil, nýbrž toliko to, že jeho umístění (ve významu jeho existence) na svém pozemku nečinně strpěl.

17. Žalobci rovněž nelze přisvědčit v tom, že by správní orgány zapříčinily jeho přestupkové jednání vlastní nečinností. Žalobci má sice pravdu v tom, že nevyužitím vlastních, výše popsanych nástrojů k odstranění závadného stavu, jimiž zákon o pozemních komunikacích vybavil silniční správní úřady již od účinnosti zákona č. 102/2000 Sb. v § 31 odst. 6 a 7 a od účinnosti zákona č. 196/2012 Sb. v § 31 odst. 9 až 11, projevil městský úřad sám značnou liknavost, tuto však nelze označit za příčinu toho, že nezákonný stav nečinně strpěl i žalobce.
18. Žalobní bod b) je zavádějící již svým východiskem. Žalobce tvrdí, že je mu kladeno za vinu nezajištění zákonného stavu, to však neodpovídá skutečnosti. Žalobce není správními orgány činěn odpovědným za výsledek, tj. nezajištění zákonného stavu. Za vinu je mu kladeno to, že *„strpěl umístění reklamního zařízení ... bez povolení silničního správního úřadu, neboť dostatečně nekonal k nápravě tohoto protiprávního stavu.“* Jinými slovy, je mu vytýkáno (jen) to, že k nápravě nezákonného stavu neučinil nic efektivního a zůstal pasivní, ačkoli si existence nezákonného stavu měl být vědom. Obsah napadeného rozhodnutí i obsah rozhodnutí městského úřadu vyvrací i tvrzení žalobce, že by mu správní orgány sdělily, že jedinou možností jeho vyvinění bylo, aby odstranil dané zařízení sám. Takový závěr krajský soud v rozhodnutích nenalezl. Žalovaný naopak na str. 9 napadeného rozhodnutí uvedl, že bylo zcela na žalobci, jak konat, aby byl provoz reklamního zařízení na jeho nemovitosti v souladu se zákonem. Závěr, který žalobce podsouvá správním orgánům, nelze dovodit ani z rozhodnutí prvostupňového. Městský úřad toliko na str. 5 svého rozhodnutí uvedl, že má být v zájmu vlastníka nemovitosti, na niž strpí umístění nepovoleného zařízení, odstranit takové zařízení i v případě, že k odstranění vyzve vlastníka zařízení a ten tak neučiní. Netvrdil tedy, že jediným východiskem žalobce byla svépomoc.
19. Tvrzením žalobce, že o odstranění předmětného zařízení aktivně usiloval, se detailně zabýval žalovaný ve druhém a třetím odstavci na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, že pokud žalobce dle vlastního tvrzení začal konat k nápravě stavu, o jehož nezákonnosti měl vědět již od účinnosti zákona č. 196/2012 Sb., až na základě písemnosti krajského úřadu z května 2019, kterou byl upozorněn na provoz reklamního zařízení v rozporu s právními předpisy, jak má vyplývat z jím předložené žádosti o odstranění reklamního zařízení a výpovědi nájmu ze dne 28. 5. 2019, u níž ani není prokázáno její doručení vlastníkovu reklamního zařízení, neučinil dost a setrval na závěru, že žalobce existenci řádně nepovoleného reklamního zařízení strpěl. Žalobce se však v žalobě omezil jen na odlišné vlastní hodnocení toho, co učinil, a konstatování, že více učinit legálně nemohl. S tím ale krajský soud nesouhlasí a ztotožňuje se s žalovaným. Popsaný stav jednoznačně odpovídá strpění nezákonného stavu. Žalovaný přitom nebyl povinen ozřejmit žalobci, co konkrétního měl učinit a neučinil. Výčet možností, jež nabízí právní řád je velmi široký. Vlastník nemovitosti má k dispozici řadu instrumentů, kterými lze odstranění nelegálního

reklamního zařízení dosáhnout. Za důkaz nestrpění nezákonného stavu by příslušné správní orgány nepochybně považovaly např. včasné (tj. v září 2017) doručení výzvy vlastníku zařízení buď k předložení řádného povolení nebo k okamžitému odstranění zařízení, následované v případě jeho nečinnosti výpovědí nájemní smlouvy a případně i podáním žaloby na vyklizení předmětného pozemku, popř. podání podnětu silničnímu správnímu orgánu k odstranění reklamního zařízení dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Namísto toho žalobce počal jednat až v reakci na písemnost krajského úřadu z května 2019, tedy téměř o dva roky později. Žalobce tedy rozhodně nemusel čelit bezvýhodné volbě mezi spácháním trestného činu (poškození cizí věci) a přestupku (strpění reklamního zařízení dle § 42a odst. 6 zákona o pozemních komunikacích), jak tvrdí. Žalobní bod b) je tudíž také nedůvodný.

20. Krajský soud sice přisvědčuje žalobci, že v současné době již není v silách běžného člověka sledovat všechny novelizace právních předpisů, avšak ani přes tuto skutečnost je zásada, že „neznalost zákona neomlouvá“ stále platná a argumentovat jí lze. Žalobce na svém pozemku v silničním ochranném pásmu vědomě a za úplatu umožňoval umístění reklamního zařízení, a tudíž je zcela legitimní požadovat po něm, aby právní úpravu vztahující se právě k této problematice sledoval. V tomto případě lze dokonce pochybovat o tom, že by mohl žalobce významnou změnu zákona o pozemních komunikacích, kterou znamenal zákon č. 196/2012 Sb., s dopadem na umístění reklamních zařízení podél dálnic a vybraných silnic nezaznamenat, neboť během měsíce srpna 2017, tedy těsně před skončením pětiletého přechodného období podle zákona č. 196/2012 Sb., byla za intenzivní pozornosti médií realizována celostátní rozsáhlá akce vlastníků billboardů brojících proti povinnosti jejich odstranění v podobě přelepení tisíců billboardů na celém území ČR nekomerčními motivy (českou státní vlajkou). Žalobce, jakožto osoba pronajímající pozemek k umístění obdobného reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu, se tudíž měl o novelu zákona o pozemních komunikacích a její dopady zajímat. Žalobní bod c) je tudíž také neopodstatněný.
21. Žalobce se rovněž mýlí v žalobním bodu d), tvrdí-li, že ke spáchání přestupku podle § 42a odst. 6 zákona o pozemních komunikacích je třeba zavinění ve formě úmyslu. Zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), v § 15 odst. 1 stanoví, že ke spáchání přestupku „[p]ostačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění“. Zákon o pozemních komunikacích předpokládá zavinění ve formě úmyslu u přestupku podle § 42a odst. 6 výslovně nestanoví, a proto k jeho spáchání postačuje nedbalost.
22. Pravdu nemá žalobce ani v tom, že by žalovaným stanovená doba spáchání přestupku neměla oporu v zákoně a nebyla zdůvodněna. Zákonným podkladem výpočtu doby spáchání daného přestupku jsou výše citované body 2 a 3 čl. II zákona č. 196/2012 Sb., přičemž způsob, jakým byla tato právní úprava aplikována, pak žalovaný důkladně popsal na str. 2 a 10 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „Po uplynutí 5 let ode dne nabytí účinnosti, tj. 1. 9. 2017, měl vlastník reklamního zařízení v souladu s čl. II bodu 3 zákona č. 196/2012 Sb. povinnost reklamní zařízení bez zbytečného odkladu, nejpozději do 5 pracovních dnů, odstranit. Minimálně od této doby, tj. od 8. 9. 2017, se proto s ohledem na absenci povolení silničního správního úřadu jednalo o nepovolené reklamní zařízení, které mělo být odstraněno, čehož si obviněný měl být také vědom. Do doby turzeného zaslání žádosti o odstranění reklamního zařízení a výpovědi nájmu ze dne 28. 5. 2019 obviněný bez dalšího toleroval umístění daného reklamního zařízení, aniž by jakkoliv konal k nápravě tohoto stavu, což vyplývá i z této jím předložené písemnosti. Ve

vztahu k dané písemnosti ze dne 28. 5. 2019, jakožto jediného obviněným předloženého důkazu o jeho snaze napravit protiprávní stav, pak není možné zjistit, zda byla vlastníkovvi reklamního zařízení vůbec doručena, jak zkonstatoval i Městský úřad Lipník nad Bečvou. Obviněný proto strpěl minimálně v období od 8. 9. 2017 do doby zahájení předmětného přestupkového řízení, které bylo v souladu s ust. § 46 odst. 1 správního řádu zahájeno dne 29. 11. 2019, umístění reklamního zařízení bez povolení silničního správního úřadu...“ Žalovaný tak zcela srozumitelně vysvětlil, od jakých skutkových okolností se odvíjí počátek i konec doby spáchání předmětného přestupku. Žalobní bod e) je proto obsahem napadeného rozhodnutí vyvrácen. Fakt, že žalobce bezodkladně reagoval na sdělení žalovaného z května 2019 tvrzenou výpovědí z nájmu, nemá na stanovení doby spáchání přestupku žádný vliv.

23. Poslední žalobní body ale shledal soud důvodnými.
24. Podle § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uveďte mj. popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, jakož i forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
25. V posuzované věci není sporu o tom, že výrok rozhodnutí městského úřadu všechny stanovené náležitosti neobsahoval. Žalovaný tuto skutečnost výslovně uvedl na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že ve výroku rozhodnutí městského úřadu schází kromě přesného označení pozemku, na němž se reklamní zařízení nachází, a označení pozemní komunikace, o jejíž silniční ochranné pásmo se jedná, zejména časové ohraničení skutku, ustanovení zákona, podle kterého byl stanoven správní trest, a forma zavinění, přičemž k době spáchání skutku a formě zavinění tudíž schází i odpovídající pasáž v odůvodnění. Žalovaný ale konstatoval, že všechny uvedené vady lze zhojit postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, což také s odkazem na zásadu procesní ekonomie učinil, tj. změnil a doplnil výrok rozhodnutí městského úřadu a současně doplnil také dvě pasáže odůvodnění, týkající se právě doby spáchání přestupku a formy zavinění.
26. Krajský soud se však shoduje s žalobcem v tom, že pro žalovaným zvolený postup nebyly splněny zákonné podmínky.
27. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.*
28. Podle § 90 odst. 5 správního řádu *neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změnit nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.*
29. Otázkou mezi užití § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se zabýval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73. Zdůraznil, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit vady řízení před správním orgánem I. stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. Při změně rozhodnutí pak platí

obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn. Současně ale Nejvyšší správní soud uvedl, že za situace, kdy prvostupňové rozhodnutí v odvolacím řízení neobstojí, je třeba zvážit, zda povaha věci připouští jeho změnu, či zda není na místě jeho zrušení a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k nápravě vad. V případě sankčního (přestupkového) řízení následně za pomoci podpůrné argumentace odkazem na úpravu trestního řízení před soudy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v sankčním řízení je změna podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu v podobě doplnění chybějícího výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřipustným způsobem, jež ve svém důsledku vede ke ztrátě možnosti žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí, v části doplněného výroku odvolat.

30. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že se v nyní posuzované věci nejednalo o celý chybějící výrok správního orgánu I. stupně, nýbrž jen o chybějící náležitosti výroku, přesto má za to, že závěry uvedené Nejvyšším správním soudem na posuzovaný případ dopadají.
31. Vymezení skutku je zásadním bodem celého rozhodnutí o přestupku. Skutek musí být v rozhodnutí o přestupku vždy konkretizován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným, což je zásadní zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Doplnění chybějících klíčových náležitostí popisu skutku, jako je čas, resp. u trvajícího přestupku doba páchání přestupku, a dále doplnění údaje o formě zavinění teprve v odvolacím řízení bez toho, aniž by měl žalobce možnost se ke změněným a doplněným údajům ve výroku, jež mají vliv na samotnou otázku splnění formálních znaků skutkové podstaty i na hodnocení závažnosti přestupku, jakkoli vyjádřit, vede ke ztrátě možnosti žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí, v části doplněného výroku odvolat, což je v rozporu s výše zvýrazněnou částí § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.
32. Krajský soud se sice zcela ztotožňuje se závěrem uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, že zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení, a tudíž je-li možné napadené rozhodnutí změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (§ 6 odst. 2 správního řádu), avšak v sankčním řízení je tato možnost v případě zásadních vad v popisu skutku značně limitována hrozbou ztráty možnosti odvolání u obviněného a porušením práva na obhajobu.
33. Odvolací správní orgán je i v přestupkovém řízení oprávněn provést v odvolacím řízení důkazy a doplnit další nezbytné podklady, je oprávněn také zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán I. stupně. Ve všech uvedených případech je ale povinen obviněného se všemi nově zjištěnými skutečnostmi seznámit, popř. předem upozornit na možný odlišný právní náhled na věc a dát mu možnost se ke všemu vyjádřit. Tentýž postup je nutno zachovat i tehdy, pokud hodlá odvolací správní orgán doplnit zásadní údaje do výrokové části přezkoumávaného prvostupňového rozhodnutí, na něž dle jeho názoru správní orgán I. stupně jen zapomněl, ačkoli podklady pro jejich doplnění spis obsahuje, aniž by takové doplnění výroku muselo provázet doplnění podkladů, či změna právního názoru.
34. Tomuto postupu ale žalovaný nedostál. Zásadní obsahové náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku včetně chybějícího popisu skutku žalovaný doplnil poprvé až v napadeném

rozhodnutí, a to včetně souvisejícího chybějícího odůvodnění, které současně „sám sobě“ přezkoumal bez toho, aniž by žalobci umožnil se k těmto skutečnostem vůbec vyjádřit.

35. Stejně tak důvodným shledal soud i žalobcem vytknutou procesní vadu spočívající v opakovaném zapojení Mgr. F. P., zástupce vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Olomouckého kraje, do přestupkového řízení v obou stupních.
36. Z obsahu spisu soud zjistil, že písemností ze dne 25. 10. 2019, č. j. X oznámil žalovaný městskému úřadu, že zjistil provozování reklamního zařízení bez pravomocného povolení silničního správního úřadu podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, umístěného v silničním ochranném pásmu silnice I/47 na pozemku parc. č. X v k. ú. X ve vlastnictví žalobce, zmínil právní úpravu uvedenou v zákoně č. 196/2012 Sb. a uzavřel, že se vlastník nemovitosti v silničním ochranném pásmu dopustí strpěním umístění reklamního zařízení bez povolení silničního správního úřadu přestupku podle § 42b odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, a proto oznamuje danou skutečnost k řešení. K oznámení připojil žalovaný fotodokumentaci. Oznámení podepsal Mgr. F. P.
37. Dopisem ze dne 24. 2. 2020, č. j. X, nazvaným „Žádost o metodickou pomoc“, se městský úřad obrátil na žalovaného s žádostí o metodickou pomoc ve smyslu § 8 odst. 2 správního řádu. V žádosti popsal skutkové okolnosti posuzované věci a podstatu tvrzení obhajoby a požádal nadřízený orgán o výklad pojmu „strpět“ ve smyslu § 42a odst. 6 zákona o pozemních komunikacích a o sdělení, zda se mohl obviněný skutečně dopustit daného přestupku, pokud aktivně činil kroky k vypovězení smlouvy, požádal nájemce o odstranění reklamního zařízení a nejednalo se tak o pouhé pasivní a nečinné vyčkávání ve smyslu běžně užívaného významu slova strpět.
38. Žalovaný na žádost zareagoval dopisem ze dne 4. 3. 2020, č. j. X, nazvaným „Metodická výpomoc“, kterým městskému úřadu sdělil, že dle jeho názoru je účelem zákona č. 196/2012 Sb. dosáhnout odstranění reklamních zařízení ze silničních ochranných pásem silnic I. tříd i přesto, že byla v minulosti povolena, přičemž s ohledem na formulaci přestupku dle § 42a odst. 6 zákona o pozemních komunikacích má být v zájmu vlastníka pozemku nepovolené reklamní zařízení odstranit i v případě, že k odstranění vyzve majitele reklamního zařízení a ten tak neučiní, a to i tím způsobem, že odstraní dané zařízení sám na náklady jeho vlastníka, případně i na náklady vlastní, není-li mu vlastník znám. Dále žalovaný uvedl, že v konkrétním případě je sice doložena písemnost ze dne 28. 5. 2019, již žalobce vyzývá majitele reklamního zařízení k jeho odstranění s tím, že jej nebude dále trpět, avšak nejsou doloženy žádné písemnosti dokládající další postup žalobce. K tomu, aby doložil svůj aktivní přístup k zajištění právního stavu věci, by dle žalovaného musel žalobce doložit další výzvy obsahující upozornění na to, že v případě nečinnosti vlastníka zařízení nechá toto na jeho náklady sám odstranit. Dále žalovaný uvedl, že lze důvodně pochybovat o doručení uvedené výzvy s ohledem na majetkový prospěch žalobce z umístění daného zařízení, a rovněž uvedl, že v neprospěch žalobce hovoří i doložená smlouva, kde je v bodě 4.2 uvedena výpovědní lhůta 6 měsíců, a tedy od konce května 2019 mohlo být reklamní zařízení po 6 měsících odstraněno. Písemnost podepsal Mgr. P.
39. Z uvedeného vyplývá, že se podpis Mgr. P. objevuje jak na podnětu k zahájení přestupkového řízení se žalobcem, tak na popsaném metodickém pokynu, jenž je ve skutečnosti obecným metodickým pokynem jen částečně a převážně se jedná o jednoznačně poskytnutou radu, jak postupovat při vyřízení této konkrétní věci, jak hodnotit přeložené

důkazy a jak se vypořádat s obhajobou žalobce, a konečně je Mgr. P. podepsán i pod napadeným rozhodnutím. Taková situace nutně vyvolává pochybnosti o efektivitě přezkumu rozhodnutí odvolacím orgánem.

40. Argumentuje-li žalovaný tím, že poskytnutá metodická pomoc není pro správní orgán I. stupně závazná, má ve formálním slova smyslu nepochybně pravdu. Je však také zřejmé, že neformální váha takto vyjádřeného názoru nadřízeného správního orgánu je obrovská a jen těžko lze za takové situace očekávat, že správní orgán I. stupně rozhodne odlišně od takto vyjádřeného „nezávazného“ názoru. Z žádosti o poskytnutí metodické pomoci je přitom zjevné, že správní orgán I. stupně si nebyl vůbec jist tím, zda s ohledem na žalobcem tvrzené skutečnosti a předložené důkazy lze žalobce za daný přestupek stíhat.
41. Žalovaný dále neshledává problém ani v tom, že jednotlivé písemnosti vyjmenované výše byly podepsány stejnou osobou, neboť, podle jeho názoru, se jedná pouze o osobu podepisující za správní orgán, ale skutečným zpracovatelem jsou jiné úřední osoby (Ing. P., Mgr. L.). I tento názor žalovaného musí krajský soud odmítnout. S podpisem osoby na listině je přirozeně spojena také jistá míra subjektivně vnímané odpovědnosti, a proto lze jen těžko očekávat, že by se podepisující osoba s listinou neseznámila a de facto svým podpisem nevyjádřila souhlas s jejím obsahem. Proto, ať již Mgr. P. listiny pouze podepisoval, nebo se podílel i na jejich vypracování, nepochybně to u něj zakládá takový vztah k věci, že není přípustné, aby se podílel na rozhodování o odvolání proti rozhodnutí, jež bylo vydáno v souladu (nebo nesouladu, pokud by taková situace nastala) s dříve uděleným metodickým pokynem ke konkrétní věci.
42. Obdobnou situací se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2006, č. j. 2 Afs 143/2004-105, jehož právní věta zní: *„Pokud pracovník finančního úřadu konzultuje své rozhodnutí v konkrétní věci s pracovníkem finančního ředitelství, který bude rozhodovat o případném odvolání daňového subjektu, jedná se o porušení zásady dvojinstančnosti daňového řízení. Tím dochází k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního.“* Byť se jedná o rozhodnutí z oblasti práva daňového, neshledává krajský soud žádný důvod k odlišnému nazírání této problematiky i v řízení podle zákona o odpovědnosti za přestupky, resp. správního řádu, neboť zásada dvojinstančnosti je oběma řízením společná. Je zcela zřejmé, že na rozhodování o odvolání a vydání napadeného rozhodnutí se podílela též osoba (Mgr. P.), která se v řízení před správním orgánem I. stupně podílela na poskytnutí metodického pokynu, jímž bylo prvostupňovému orgánu vysvětleno, jaké rozhodnutí bude odvolacím orgánem v konkrétní věci považováno za správné. Při takovém postupu se zásada dvojinstančnosti otrásá v základech a popřeno je tak právo obviněného z přestupku na spravedlivý proces.

D. Závěr a náhrada nákladů řízení

43. Krajský soud proto s hledem na výše uvedené žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., jež mají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud vrací věc žalovanému. V dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve

výši 11 228 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 1 428 Kč (tj. 21 % z částky 6 800 Kč), neboť zástupce žalobce je plátcem uvedené daně. K zaplacení uvedené částky stanovil soud žalovanému přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř., tj. k rukám zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 31. května 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu